

3. negyedév / 2026.07.12. - 2026.07.18.

03 / Elég a bábipépből! Felnőtté válni a hitben

A „szintlépés” problémája

„Kedves testvéreim, nem tudtam úgy beszélni hozzátok, mint olyan emberekhez, akiket Isten Lelke vezet, és akik érettek a hitben.” (1Korinthus 3:1 Hoffnung für Alle).

Pál lényegében ezt mondja itt: „Emberek, ti tényleg még lelki csecsemők vagytok.” Milyen érzés lenne számodra, ha ma valaki így beszélne veled a gyülekezetekben vagy a csoportokban?

Mit gondolnál? Hogyan reagálnál?

Miből veszed észre egy hobbinál, játékban vagy valami hasonlóban, hogy még csak az "Level 1" vagy?

Miből vehetnéd ezt észre a hit dolgaiban?

Másrészt miből lehet észrevenni valakin, hogy „felnőtt a hitben”?

Mi tartozik ehhez? Milyen szerepet játszik ebben a bibliaismeret, a viselkedés?

Kit ismersz, akit „a hitben felnőttnek” neveznél?

Mi jellemzi ezt az embert?

Szerinted mire van szükség ahhoz, hogy a hitben egy szinttel feljebb lépjünk?

A lelki bölcsőde

"Hagyjátok, hogy saját természetetek elképzelései és vágyai irányítsanak benneteket, ezért a Krisztusba vetett hiteteket illetően úgy viselkedtetek, mint az éretlen gyermekek."
(1Korinthus 3:1 Neue Genfer Übersetzung)

Mi a különbség aközött, hogy „teljesítem egy vágyamat”, illetve hogy „hagyom, hogy a vágyaim irányítsanak”?

Mikor tapasztaltad meg magadon mindkettőt?

Hogyan érezted magad utána? Hogyan látod ma ezeket a helyzeteket?

Mikor nem bölcs dolog hagyni, hogy a vágyaink irányítsanak?

Mi a különbség egy „nagyra nőtt gyerek” és egy felnőtt módon cselekvő ember között?

Milyen példák jutnak erről eszedbe?

Milyen szerepe van ebben annak, ha valakit a saját elképzelései és vágyai irányítanak?

*Miért nevezi Pál éretlennek azt, aki csak a saját vágyai szerint él?
Nem éppen az jelenti a felnőttiséget, hogy azt tesszük, amit akarunk?
Mi ebben a gond? Miért lehet ez gyerekes?*

*Hogyan nyilvánul meg a gyerekes viselkedés a hitben?
Mikor veszed észre magadon: „Most inkább kisgyerekként viselkedtem”?
Hogyan válhatunk "felnőtté"?*

Bébipép teljes kiőrlésű kenyér helyett

"Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel..." (1Korinthus 3:2 HUNB)

*Mit jelent számodra a „tejhit”?
Mire gondolhatott Pál amikor azt mondta, hogy tejjel kellett táplálnia a korintusiakat? Mit
jelképez számára a tej?
Mikor megfelelő és hasznos a tej?*

*A gyerekek egy idő után kinőnek a "tejes" korszakból, és maguk keresnek szilárd táplálékot.
Mikor tapasztaltad meg a hitedben, hogy a "tej" már nem elég számodra?
Miből vetted ezt észre?
Hogyan találtál „szilárd táplálékot”?*

*Mit jelent számodra a hitben a „szilárd táplálék”, kvázi "teljes kiőrlésű kenyér"?
Mely témák adnak neked komoly "rágnivalót" a hitedben?
Hogyan tudod ezeket a témákat alaposan "átrágni"?
Mi segíthetne ebben?*

A növekedés fékje

"...nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el."
(1Korinthus 3:2 HUNB)

*A korinthusiak „megrekedtek”. Idősebbek lettek ugyan, de érettebbek nem.
Gondolj valakire, aki szerinted „megrekedt a gyerekkorban"! Milyen jellembeli és
viselkedésbeli tulajdonságaiból gondold ezt?
Hogyan lehet ezt a „megrekedést” a hitre vonatkoztatni?*

*Miért olyan kényelmes megmaradni a „lelki bébipépnél”?
Milyen előnyei és hátrányai vannak ennek?
És milyen előnyei, illetve hátrányai vannak annak, ha valaki felnőtté válik a hitben?*

*Milyen dolgokat kell a hitben egyszerűen „kinőni”?
Melyek lehetnek ezek a te hitéletedben, az Istennel való kapcsolatodban?
Szerinted melyik szakaszban jársz? Mi a következő lépés számodra? Hol lenne talán
szükség „étrendváltásra” is?*

Hogyan lehet úgy foglalkozni a növekedéssel, hogy az ne váljon teljesítménykényszerré és versengéssé?

„Mindennek megszabott ideje van” – hogyan lehet e szerint élni anélkül, hogy kifogásként használnánk?

Egoellenőrzés

"...mert még mindig az énekek irányít benneteket." (1Korinthus 3:3 Neue Genfer Übersetzung)

Mit értesz azon, hogy valakit az énje irányít?

Szerinted miért tartja Pál ezt negatívumnak?

Milyen érzés egy olyan csoportban lenni, ahol mindenki csak a saját énjét akarja érvényesíteni?

*Ugyanakkor Isten erre szólít fel bennünket: "Szeresd felebarátodat, mint magadat."
(Lukács 10,27 HUNB)*

Milyen szerepet játszik ebben az ego?

Mi a különbség aközött, hogy az énünk irányít bennünket, illetve aközött, hogy szeretjük önmagunkat?

Te hogyan kezeled ezt?

Pál abban, ha valakit az énje irányít, olyan akadályt lát, amely meggátolja a hitben való növekedést. Hogyan tapasztalod ezt magadon?

Mikor akadályozhat meg az egód abban, hogy valódi kapcsolatod legyen Istennel?

Isten eredeti alkotásává válni

"Amíg irigység és viszály uralkodik közöttetek, ezzel csak azt bizonyítjátok, hogy önfejtőek vagytok, és ahhoz igazodtok, ami az emberek között megszokott."

(1Korinthus 3:3 Neue Evangelische Übersetzung, Neue Genfer Übersetzung összevont)

Mennyire küzdesz az irigységgel? Mi lehet ennek az oka?

Mennyiben jelzi az irigység, hogy valaki túlságosan csak önmaga körül pörög?

Mennyiben lehet az irigység az Isten iránti bizalom hiányának is a jele? Például ilyen gondolat formájában: „Istenem, XY-nak többet adtál, mint nekem – ez igazságtalan!”

Mit tehetnél, amikor irigy vagy?

Miből veszed észre egy vitában, hogy már nem is magáról a kérdésről van szó, hanem az önfejtésről és arról, hogy mindenáron neked legyen igazad?

Általában hogyan függ össze a veszekedés az önfejtéssel?

Mennyiben foszt meg bennünket a szabadságtól az, ha mindig igazunknak kell lennie, vagy irigyen figyeljük a többieket?

PillanatZóna

Új impulzusok, tiszta keresztény értékek.

Mennyire igazodsz ahhoz, ami „az emberek között megszokott”?

Életed mely területein könnyebb nem ehhez igazodnod, és melyeken nehezebb? Miért van ez így?

Mennyiben lehet könnyebb egy érett kereszténynek kevésbé törődnie azzal, hogy mit gondolnak róla mások?

Mi lehetne ezen a területen számodra az a „kemény eledel”, amelyhez hozzá kellene szoknod?

Ki vagy mi segíthetne abban, hogy egyre kevésbé csak sodródj a többiekkel, és egyre inkább Isten eredeti alkotásává válj?